

[Maigaard.]

Så når statsministeren glædede sig så stærkt i indledningen til sit sidste svar, må jeg sige, at det gør jeg også. Jeg synes næsten, at glæden er på min side.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ib Nørlund* (DKP) til udenrigsministeren:

„Hvilke oplysninger kan ministeren give om mødet af Chiles kreditorlande („Pariserklubben“) 21.-22. februar 1974, især med henblik på de betingelser, der måtte være stillet til juntaregimet vedrørende afviklingen af dets gæld?“

(Spm. nr. 123).

Skriftlig begrundelse.

Chiles hovedsagelige kreditorlande — USA, Japan, Canada og 10 vesteuropæiske lande, hvoriblandt Danmark — udgør en gruppering kaldet „Pariser-klubben“, fordi den holdt sit første møde i Paris 1972. Den har holdt møde 21.-22. februar 1974 samsteds.

Under præsident Allendes regering afviste „Pariser-klubben“ alle anmodninger om lettelser i afbetalingen af Chiles betydelige udenlandske gæld, som i alt væsentligt var stiftet før denne regerings tid.

Nu har „klubben“ holdt møde med repræsentanter for juntastyret, som ifølge egne dekretter har oprettet en „indre krigstilstand“, hvorunder de elementæreste menneskerettigheder brutalt trædes under fode.

Kreditorlandene, som også har en forpligtelse til at handle ud fra debitorlandets indre og internationale troværdighed, har en indlysende mulighed for at gøre afskaffelsen af den „indre krigstilstand“ mod alle demokratiske og ikke-fascistiske kræfter til en betingelse for videre forhandlinger. I modsat fald bidrager man til en legitimering af fasciststyret.

Spørgsmålet tilsigter en klarlæggelse af, hvad mødet har foretaget, og specielt af den

danske regerings repræsentanters optræden på det.

Ib Nørlund (DKP):

Jeg tror, det store flertal i dette ting har været dybt grebet af begivenhederne i Chile. Fasciststyret har ifølge sit eget dekret nr. 6 erklæret indre krigstilstand i landet, krigstilstand mod folket selv og mod alle demokratiske kræfter. Og titusinder af fangers liv er i overhængende fare, deriblandt så fremtrædende personer som Luis Carralan.

Men der er mange, der har stillet sig spørgsmålet: hvordan kan vi hjælpe? Og det er der i disse dage en oplagt lejlighed til. Juntaen har maset på med ønsker om en moratorieordning for sin gæld. I den anledning har kreditorlandene været samlet i den såkaldte „Pariser-klub“, hvoraf Danmark også er medlem. Her var en anledning til at behandle fasciststyret efter fortjeneste.

Man kunne i det mindste have stillet elementære betingelser for at optage forhandlinger. Man kunne have stillet krav om frigivelse af de politiske fanger, om indstilling af henrettelser og tortur eller i det mindste om udrejseret for de politiske flygtninge, som har søgt asyl i udenlandske ambassader, som noget af det mest penible i hele spørgsmålet.

Det forlyder, at Holland — med iver, siger man — har stillet krav i den retning på mødet. Om Danmark forlyder der ikke noget tilsvarende. Ej heller om indsigelser mod andre klubmedlemmers nye kreditydelser til Chile i denne tid.

Klubben er tidligere over for Allenderegimet ikke vejet tilbage for at stille politiske betingelser, f. eks. i forbindelse med nationaliseringen af kobberminerne, altså betingelser for moratorieordningen.

Og for at tale til den siddende regerings kræmmersind skal jeg måske tilføje, at det ikke engang koster noget at kræve sin gæld betalt.

Jeg håber, ministeren vil være i stand til at give meddelelse om positive initiativer.